

HET SPONTANE LIEFDES CONTRACT



ROMAN

COURTNEY WALSH

Courtney Walsh

Het spontane liefdescontract

Vertaald door Evelyne Geijtenbeek-Gouw

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Voor Adam. Voor altijd mijn liefste.

Hoofdstuk 1

Poppy

Ik weet niet waarom ik het deed.

Of nou ja, ik weet het wel, ik kan alleen niet geloven dat ik het écht deed.

Het was een opwelling. Een moment van onbedachtzaamheid. Een instinctieve reflex, te vergelijken met het moment waarop je tot aan je middel in het koude water van het zwembad staat en je besluit jezelf te vermannen en kopje-onder te gaan.

Of toen je twaalf was en je in de kring zat en de fles die je net gedraaid had bleef wijzen naar de jongen wiens naam je al een maand in je agenda krabbelde met hartjes erbij.

Ik deed het gewoon.

En nu sta ik gearmd met een volslagen vreemde.

Maar ik loop op de zaken vooruit.

Twaalfenhalve minuut eerder

Er zijn van die stemmen waarvan al je nekharen overeind gaan staan. Als nagels die over een schoolbord krassen.

Ik hoef me niet om te draaien om te weten wie er achter me in de rij staat bij Mo's Coffee. Hoe is het mogelijk?

‘Póppy Hárt, ben jij dat?’

Nu is Loveland maar een klein plaatsje, dus de kans dat ik iemand tegenkom die ik ken is in principe vrij groot.

Maar waarom moet dat dan uitgerekend Margot Richards zijn?

Ik draai me langzaam om en dwing mezelf aardig te doen. ‘Inder-

daad, Margot.' Zelfs haar naam proeft in mijn mond als zure melk.

'Inderdaad!' herhaalt ze, alsof ze me helemaal niet gehoord heeft. 'Poppy Hart. Je ziet er –' ze onderwerpt me aan een van haar vertrouwde keuringen, alsof ze zoekt naar de perfecte belediging – "gezond" uit.'

Ik presenteer u: Margot Richards.

Ik schud zachtjes mijn hoofd. 'Eh... Bedankt?'

Ze gaat onverstoord verder. 'Onvoorstelbaar dat dat restaurantje van je nog steeds loopt na alles wat er met die vriend van je is gebeurd,' zegt ze, waarbij ze vriend benadrukt alsof het vetgedrukt staat in de kop van een roddelblad. 'Of wacht. Was het nou... je vriend? Of een zakenpartner?' Ze wuift met haar hand in de lucht. 'Ik was nooit zo zeker van die relatie.' Ze werpt me een lachje toe waarmee ze lijkt te zeggen: *Ik doe alsof ik het aardig bedoel, maar in feite beledig ik je gewoon keihard.* 'Maar dat was hij blijkbaar ook niet,' en ze houdt haar hoofd schuin terwijl ze er 'toch?' aan toevoegt.

Mensen praten in het echt toch niet werkelijk zo? Alsof hun achterste boven op hun nek zit en ze praten uit het gat dat daar zit?

'Het doet er niet toe,' zeg ik, terwijl ik niets liever wil dan naar de rivier rennen en erin springen, of op zijn minst Margot erin duwen.

Ze lacht gemaakt. 'Vind je?'

'Ik bedoelde gewoon –'

'O, ik weet wel wat je bedoelde, hoor, Poppy.' Ze wuift weer laatdunkend met haar hand. 'Ik vond het wel heel sneu voor je. Het is zo zonde om zoveel tijd verspild te hebben aan iemand die zo'n teleurstelling bleek te zijn.'

Ik draai me om, maar kijk haar dan weer aan. 'Heb je het over hem of mij?'

Ze lacht enkel naar me bij wijze van antwoord.

Ik werp een blik op de rij. Die gaat zo langzaam vooruit als een luiaard die aan de kalmeringsmiddelen zit.

'En dan *The Mill*,' zegt Margot. 'Bah. Dat artikel?' Ze legt haar hand op de plek waar bij normale mensen het hart zit, alsof daar bij haar niet een gapend zwart gat zit. 'Ik had zó met je te doen.'

‘Ja. Dat was...’ Ik verstijf. ‘Dat was me een artikel.’ Ik verplaats het gewicht naar mijn andere been om te voorkomen dat ik haar een trap verkoop. ‘Maar ik denk niet dat mensen die website echt lezen, hoor.’

Ik weet dat iedereen in de stad die website leest.

Sinds de website online kwam, is het dé plek waar de inwoners van Loveland hun hart kunnen ophalen aan de dagelijkse dosis roddels.

Ik dacht dat iemand als ik gevrijwaard zou blijven van achterklap. En dat was ook zo, tot Avi mijn leven verknalde.

‘O, Poppy.’ En met een schamper lachje legt Margot het er nog extra dik bovenop. ‘Iedereen leest *The Mill*. Dat weet je zelf ook wel.’

Ik kijk haar slechts aan, en ze knikt over mijn schouder naar de rij, die drie millimeter is opgeschoven. Ik draai me om, zet een stapje naar voren en blijf voor me uit kijken, maar Margot is nog niet klaar met me vernederen.

Dat is wat ze het liefste doet.

‘Ik vind het zó grappig om je hier tegen te komen. Ik heb je al heel lang niet meer gezien in de stad.’

‘Ik werk hier verderop,’ zeg ik.

Ze negeert me. ‘Weet je, ik kwam je moeder pas tegen bij de winkel. Ze zei dat ze zich met het tempo van jou en je zussen ernstig afvraagt of ze ooit kleinkinderen zal krijgen. Sommige mensen zijn nu eenmaal laatbloeiers.’ Ik draai me weer om en zie nog net dat ze me weer kritisch van top tot teen opneemt. ‘En sommige mensen komen nooit tot bloei.’

De meeste mensen groeien over hun pestgedrag heen na de middelbare school, maar dat geldt blijkbaar niet voor verzuurde dwazen als Margot.

Sommige mensen blijven gemeen, hoe oud ze ook zijn.

Kijk nou toch. Ze praat nog steeds.

‘Hoewel ik, met alles wat er gebeurd is, wel kan begrijpen dat je de mannelijke soort het liefst blijft ontlopen,’ zegt Margot. ‘Er is heus niets mis met single zijn, hoor.’

Ik krijg een knoop in mijn maag. Ik weet niet waarom Margot ervoor kiest om zo te zijn, of waarom ze al haar energie stopt in mij vernederen, maar ik weet wel dat ik het zat ben. Ik ben *The Mill* zat. Ik ben het zat dat iedereen naar me kijkt met een blik waarin een mengeling van medelijden en oordeel te lezen staat.

Desondanks zou een verstandig mens zich omdraaien en haar negeren. Een verstandig, volwassen mens zou Margot haar typische ongelukkige zelf laten zijn en daarvoor medelijden met háár hebben.

Vandaag ben ik dat echter niet.

Vandaag sta ik tot mijn middel in het zwembad en verman ik mezelf.

Vandaag doe ik het gewoon.

Ik draai me om om mijn opgekropte woede over haar heen uit te storten en stoot daarbij tegen de arm aan van de man die voor me in de rij staat. Een lange, breedgebouwde man.

Een man van wie ik in een oogopslag kan zien dat hij een lust voor het oog is.

Ik draai me volledig om en kijk haar recht aan. 'Ik was er nog niet aan toegekomen om het aan mijn moeder te vertellen, maar eigenlijk heb ik weer een relatie.'

Margots gezicht ziet eruit als die van een emoji met ogen wijd open, maar dan kijkt ze me ongelovig aan. 'O, is dat zo?'

Zo koud is het water niet, haal gewoon diep adem en ga kopje-onder. Je kunt het heus wel.

'Ja.'

Ik draai me om en grijp de arm vast van de man tegen wie ik net aanbotste. 'Dus, sorry, beertje.'

Nu zijn we weer bijgepraat.

Hij is aan het bellen, en wanneer hij doorheeft dat ik tegen hem praat, kijkt hij me verward aan.

Ik kijk hem aan en maak mijn ogen groot.

Télépathie, laat me nu niet in de steek.

Ik kijk naar Margot. ‘Sorry, hij heeft een belangrijk telefoontje.’ Ik richt me weer op haar. ‘Het is nog maar heel pril, dus zelfs mijn zussen weten nog van niets.’

‘Hij is je vriend?’

Ik knijp in de arm van de man in de hoop dat hij medelijden heeft met een volslagen, dwaze vreemde. En in de hoop dat hij er van voren niet toch afzichtelijk uit blijkt te zien. ‘Dat klopt.’

Ik ben geen verstandig mens.

Dan draait de man zich om en kan ik zijn gezicht pas voor het eerst goed zien. Zijn mooie, welgevormde gezicht. Hij heeft donker haar en blauwe ogen, een opvallende combinatie. En hoewel ik gewoonlijk niet zo van gezichtshaar hou, vind ik zijn keurig getrimde baard wel mooi.

Hij zou zomaar een Hollywoodster kunnen zijn.

Margots ogen worden groot van verbazing en ik geniet van haar verraste blik, hoewel een deel van me beseft dat dit weleens heel verkeerd zou kunnen uitpakken.

‘Dallas *Burke*.’ Margot spreekt de naam uit met een zucht.

Dallas Burke? Waarom komt die naam me zo bekend voor?

De man – Dallas Burke – recht zijn rug.

De meedogenloze koe – Margot Richards – zwijmelt. Haar ogen schieten naar de mijne. ‘*Dallas Burke* is je vriend? Natuurlijk, Poppy.’

Ik kijk naar hem op. En dan bedoel ik ook echt *op*, want hij is minstens dertig centimeter langer dan ik, en het liefst zou ik me verstoppen. Ik wil onder een steen kruipen en er nooit meer onder vandaan komen, maar de rest van mijn leven doorbrengen in de modder, samen met de wormen.

‘Poppy, de volgende keer dat je doet alsof je een vriend hebt, kies dan iemand die niet veel te hoog gegrepen is voor je.’

Margot draait een krul rond haar vinger en neemt Dallas op alsof hij een reusachtige cupcake is en zij al tien jaar geen koolhydraten meer gegeten heeft. Ze buigt zich langs me en zegt: ‘Sorry dat we u lastiggevallen hebben, meneer Burke.’

Ik sta op het punt om een hoog gebouw op te zoeken om vanaf te springen, wanneer ik een stevige, gespierde arm om mijn

schouder voel die me stevig vasthoudt.

‘Hé, lieverd, wil je een cupcake bij je koffie vandaag of wil je alleen wat te drinken?’

Ik kijk hem met open mond aan.

Is dit... Gaat hij erin mee? Lieve help, hij gaat er echt in mee!

Hij lacht naar me en ik voel mijn knieën week worden. Ik ben blij dat die sterke arm me vastheeft. Hij geeft een zacht kneepje in mijn schouder, waarschijnlijk bedoeld om me eraan te herinneren dat hij een vraag gesteld heeft en er een antwoord van mij verwacht wordt. Maar ik kan met de beste wil van de wereld niet meer bedenken wat de vraag was.

‘Pop?’ zegt Dallas.

‘Wat?’

‘Heb je honger?’

‘Wat mag het zijn?’ De barista achter de toonbank glimlacht naar Dallas.

Hij lacht terug. In drie huizenblokken valt de stroom uit.

‘Ik wil graag drie van die eiermuffins, twee blueberry muffins en een koffie, en mijn vriendin wil...’ Hij kijkt me lachend aan en ik kan alleen maar denken: wow, wat heeft hij witte tanden.

‘Poppy?’

‘O ja! Dat ben ik!’ Eindelijk vind ik mijn stem terug en ik sla op de toonbank als een dronken zeeman die er nog eentje wil. Ik wijs naar de barista en probeer wat te zeggen, maar ben plotseling vergeten hoe dat moet. Ik werp een blik op Margot, die ons allebei vol ongeloof aanstaart. Ze is duidelijk net zo beduusd als ik.

Ik realiseer me dat ik nog steeds sta te wijzen, dus ik steek mijn vinger opnieuw uit naar de arme barista die helaas getuige moet zijn van deze zenuwinzinking, hopen dat de beweging de uit zeker twintig auto’s bestaande opstopping in het spraakcentrum van mijn hersenen zal oplossen. ‘Voor mij graag een pepermunt-mokka.’

‘Nog iets te eten, schat?’ vraagt Dallas. Dan richt hij zich tot Margot. ‘Ik probeer haar altijd aan het eten te krijgen. Ze weet dat ik gek ben op haar rondingen.’

Ik ben er vrijwel zeker van dat mijn ogen zojuist uit mijn hoofd

schoten en nu over de grond rollen. Hij schenkt me weer een tandpastaglimlach.

‘Ha... Haha... en jij weet dat ik gek ben op... mannen die gek zijn op mijn rondingen!’

Wat een idioot ben ik. Een volslagen, wauwelende idioot.

‘Ik houd het bij drinken, eh, lieverd.’ Mijn mond wordt droog. ‘Bedankt.’

Hij pakt mijn hand en knijpt erin, en er gaat een stroomstoot rechtstreeks naar mijn maag. ‘Weet je het zeker?’

‘Ja.’ Het antwoord kwam eruit alsof iemand op zo’n rubberen knijpspeeltje ging staan.

De barista noemt het bedrag en Dallas betaalt, waarna hij een briefje van twintig in de fooienpot stopt.

Een mooie man met de naam Dallas Burke heeft zojuist koffie voor me gekocht.

Ik probeer nog steeds te bedenken wie hij is. *Waar ken ik hem ook alweer van?*

Margots arrogante stem herinnert me eraan dat verschrikkelijke mensen ook in de echte wereld leven en niet alleen op sociale media. ‘Dus jij hebt iets met de sterspeler van de Chicago Comets.’ Er klinkt een beledigende hoeveelheid ongeloof in haar stem door, maar ik kan me er niet eens iets van aantrekken omdat ikzelf net zo van slag ben door deze gebeurtenissen.

Dan valt het op zijn plaats. De Chicago Comets.

Dallas Burke is een ijshockeyer.

Volgens mij was hij onlangs nog in het nieuws, maar ik kan me niet meer herinneren waarom. Op dit moment kan ik me mijn eigen naam niet eens herinneren. Ik kijk geen sport en al helemaal geen ijshockey. Ik ken de spelregels niet eens.

Dallas doet zijn creditcard weer in zijn portemonnee en stopt die in zijn achterzak. Ik zou willen dat ik nu die portemonnee was.

‘Is dit echt waar?’ roept ze.

‘En of het echt waar is...’ Hij legt zijn arm weer om mijn schouder en trekt me tegen zich aan. Hij ruikt naar het bos en ik wil erin verdwalen. Hij kijkt Margot onderzoekend aan. ‘Het

spijt me, wat was je naam ook alweer?’

Het is een oprechte vraag, maar uit de blik op Margots gezicht maak ik op dat het overkwam als een belediging.

Mooi zo. Ik zou daar niet zo van mogen genieten, maar ik doe het toch. Een beetje maar. Of heel erg.

‘Margot Richards.’

‘Leuk je te ontmoeten, Margot, maar wij moeten ervandoor. We hebben een drukke dag.’

Margot knijpt haar ogen tot spleetjes. Dallas glimlacht naar haar. Ik sta zo stijf als een standbeeld, bang dat als ik beweeg, ik wakker word uit deze naar dennen geurende droom.

Margot richt zich weer tot mij. ‘Dus, zien we jullie samen bij het Hartenfestival?’

Dallas antwoordt voor me. ‘We zullen er zijn.’

Ze kijkt ongeloofig. ‘Ik kan maar moeilijk geloven dat zo’n beroemde ijshockeyer als jij de week van Valentijnsdag wil doorbrengen in ons kleine stadje en naar een of ander festival wil gaan,’ zegt Margot.

Dallas legt zijn handen op mijn schouders en zegt: ‘Ik wil met Valentijnsdag mijn vriendin gelukkig maken.’ Ik sla mijn ogen naar hem op, hij kijkt op me neer, en ik zou toch zweren dat we een momentje hadden. Hij houdt zijn hoofd schuin, nauwelijks waarneembaar, alsof hij het serieus overweegt.

Een momentje.

Het momentje is voorbij, zo snel als een roddel, en hij zegt: ‘Dus ik doe alles wat ze maar wil om dat voor elkaar te krijgen.’ Zijn handen glijden naar beneden naar de mijne, zo langzaam dat het een kettingreactie in mijn lichaam veroorzaakt.

En dan gaat hij naast me staan en houdt mijn hand vast.

Ik weet drie korte, scherpe, hoge geluidjes uit te brengen die alleen maar kunnen worden omschreven als gegiechel.

Margot kijkt me argwanend aan, draait zich dan uiteindelijk om en loopt weg.

Ik denk dat ze bij nader inzien toch geen koffie wil.

Dallas heeft nog steeds mijn hand vast wanneer de barista onze

drankjes over de toonbank schuift. We pakken elk een beker met onze vrije hand en dan buigt hij zich naar me toe. ‘Is ze weg?’

Ik gluur achterom en zie nog net Margots blonde hoofd door de deur verdwijnen. Ik slaak een diepe zucht. ‘Ja, gelukkig wel.’ Ik zwijg even. ‘Dat had je echt niet hoeven doen.’

‘Geen probleem.’ Hij wuift het weg alsof hij me net niet van de totale ondergang gered heeft. ‘Bovendien is het al lang geleden dat iemand me “beertje” noemde.’

Ik kreun.

‘Je weet wel dat dat niet echt een acceptabele koosnaam is voor een volwassen man, toch?’

‘Maar “Pop” kan wel voor een volwassen vrouw?’ Ik glimlach naar hem en het gevoel van schaamte begint langzaam af te nemen. ‘Sorry. Ik raakte in paniek. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik sta bij je in het krijt. Hoe kan ik je ooit bedanken?’ Ik kijk omlaag en realiseer me dat hij nog steeds mijn hand vastheeft. Terwijl ik dat doe, laat hij langzaam los.

Ik verwens mijn ogen om de fout die ze begingen.

‘Dat hoeft niet,’ zegt hij. ‘Ik ben blij dat ik je uit de brand heb kunnen helpen.’ Hij pakt de zak met het eten dat hij besteld heeft.

Ik staar naar hem, met name omdat ik nog steeds niet kan geloven dat hij echt is. Of dat iemand er in het echt zó goed uit kan zien.

Ik heb me altijd afgevraagd hoe ik zou reageren als ik een beroemdheid ontmoette. Nu weet ik het: Mijn mond valt wagenwijd open. Ik hakkel en stamel. Zet mezelf voor schut. En dan ben ik niet eens echt een fan.

Ik sta wat onbeholpen en houd mijn mokkakoffie vast alsof die het enige is wat me nog overeind houdt.

Dallas kijkt rond in de koffiezaak. Ik ben blij dat er vandaag niet zoveel mensen zijn en ben benieuwd wat hij hier doet, maar dat gaat me niets aan.

‘Ik moest maar eens gaan.’

Wat? Waarom zei ik dat? Ik wil helemaal niet gaan!

Ik wil blijven staan en naar hem kijken. En dat doe ik ook, totdat – ‘O nee, hè!’

‘Wat?’ Hij lijkt oprecht geïnteresseerd.

‘Het Hartenfestival. Je zei dat je zou gaan... Maar dat ga je natuurlijk niet echt doen, dus maak je geen zorgen. Ik bedenk wel iets.’

Hij kijkt naar me en ik blijf maar praten.

‘Ik zal iedereen wel vertellen dat je me weer gedumt hebt, of dat het niet werkte tussen ons, of zoiets. Ik zal zorgen dat je niet overkomt als een sukkel.’ Ik probeer te glimlachen. Ik vraag me af of het er zo zwakjes uitziet als het voelt.

‘Waarom vertel je ze niet dat jij mij gedumt hebt?’ Hij lacht. Ik voel kriebels in mijn buik.

‘Ha. Dat zou grappig zijn.’ Ik staar weer naar hem. In een poging daarmee te stoppen, zeg ik het enige wat in me opkomt.

‘Poppy.’

Hij kijkt me nu vragend aan.

‘Zo heet ik, dat is mijn naam, zo noemen mensen me, het is...’ Ik schud mijn hoofd om mezelf het zwijgen op te leggen en steek mijn hand uit. ‘Poppy Hart.’

Ik ben totaal niet voorbereid op de schok die door me heen gaat wanneer hij mijn hand in de zijne neemt.

Is dit lust? Moet ik hiervoor biechten? Hoeveel dodelijke zonden bega ik nu?

‘Leuk om je te ontmoeten, Poppy Hart,’ zegt hij.

‘Leuk om jou te ontmoeten, Dallas Burke.’ Ik weet wel zeker dat mijn glimlach verbleekt bij die van hem. Geen wonder dat Margot stomverbaasd was. Het hele idee alleen al dat ik een vriend zou hebben, vooral na de afgang van mijn laatste relatie. Maar Dallas Burke? Bepottelijk.

Ik kan niet geloven dat ik hier sta te praten met een van de succesvolste sporters van deze tijd.

En hij rent niet eens weg.

‘Je hebt geen idee wie ik ben, of wel?’ Hij grijnst.

‘Natuurlijk wel.’ Ik glimlach terug. ‘Je bent de sterspeler van de Chicago Comets.’

‘Weet je wel welke sport dat is?’

‘Eh... kunstschaatsen?’

Hij lacht. Ik merk dat ik hem dat nog veel vaker wil laten doen.

‘Nogmaals bedankt voor de hulp,’ zeg ik.

Hij knikt naar me. En hoewel ik ten diepste zou willen dat hij me zou vragen om met hem koffie te drinken *tot de dood ons scheidt*, weet ik dat ik genoeg moet nemen met dit onwerkelijke gesprek.

Ik lach weer, zwaai en draai me om, maar bots daarbij tegen een rek met mueslirepen.

Langzaam kijk ik weer over mijn schouder en ja, hij staat er nog en kijkt nog steeds naar me.

Goed gedaan, Poppy.

Niet bepaald de indruk die ik wilde achterlaten, maar ik heb er in ieder geval voor gezorgd dat hij me niet zomaar kan vergeten.

Is dat me ook eens een keer gelukt.

Hoofdstuk 2

Poppy

Ik ben er nog steeds een beetje beduusd van.

Ook kan ik mezelf wel voor mijn hoofd slaan dat ik geen selfie heb gemaakt met Dallas Burke, want mijn zussen gaan nu natuurlijk nooit geloven wat er gebeurd is.

Of dat ik Margot heb verteld dat ik iets met hem heb.

Ik ben heus niet zo naïef dat ik denk met dat leugentje weg te komen. Margot kennende heeft de halve stad inmiddels al van deze bespottelijke bewering gehoord en is het slechts een kwestie van tijd voor de waarheid boven tafel komt.

Dat vind ik niet erg.

Ik ben het gewend het mikpunt van spot te zijn. Ik zal zeggen dat ik Margot in de maling wilde nemen om geen gezichtsverlies te lijden.

Ik stap in mijn Ford Escape en neem een eerste slokje van mijn pepermunt-mokkakoffie, maar zodra de hete vloeistof mijn tong raakt, realiseer ik me dat er geen pepermuntsmaak aan zit.

En ik proef ook geen mokka. Dit is gewone zwarte koffie.

Ik draai de beker om en zie dat er *#DBhottie* op gekrabbeld staat. Ik denk dat Mindy mijn gedachten kon lezen toen ze dit drankje klaarmaakte.

Helaas zal dit niet volstaan met de dag die ik voor de boeg heb. Bij lange na niet.

Ik werp een blik op de koffiezaak en net op dat moment gaat de deur open en stapt de breedgeschouderde ijshockeyer naar buiten. Zijn prachtige hand houdt mijn prachtige mokkakoffie vast, dus

ik doe de autodeur open en roep naar hem.

‘Dallas!’

Hij draait zich om met een geschrokken blik op zijn gezicht, bijna alsof hij verwachtte dat een premiejager hem zou arresteren om een grote beloning te innen.

Wanneer hij mij ziet, verzacht zijn gezichtsuitdrukking en steekt hij een hand op om kort naar me te zwaaien.

Ik steek de straat over naar hem toe. ‘Ik heb jouw koffie gekregen.’

Hij kijkt omlaag en leest wat er op de beker in zijn hand staat.

‘O, mooi, dan heb je me gered van een suikerbom.’

‘Haha,’ zeg ik. ‘Helaas heb ik wel al geproefd van jouw koffiekeus en ik raad het ten zeerste af.’

We wisselen van beker en hij lacht. Zijn glimlach is zo helder en stralend dat ik hoop dat hij er geen auto-ongeluk mee veroorzaakt.

‘Bedankt,’ zegt hij.

‘Geen dank.’ Ik blijf staan en kijk naar hem, me ervan bewust dat ik nu weer zou moeten weglopen. Ik zal niet een van de velen zijn die om een foto vraagt, hoe nieuwsgierig ik ook naar hem ben. Ik heb nog nooit een beroemdheid in het echt ontmoet. ‘Wat brengt jou naar Loveland?’

Hij kijkt om zich heen. ‘Het is hier rustig.’

Ik lach. ‘Dat is het zeker.’

‘Ja.’ Hij kijkt weg. ‘Hier zijn geen camera’s.’

Ik houd mijn hoofd schuin en probeer te ontcijferen wat hij niet zegt. Dan houd ik mijn telefoon omhoog en maak een foto. ‘Dat heb je mis, beste man. Er zijn overal camera’s.’

Hij kijkt een paar seconden naar me en ik ben me er pijnlijk van bewust hoe sociaal onhandig ik ben.

‘Sorry, dat was...’ Ik val stil. ‘Ik zal hem weer verwijderen.’

‘Nee, het geeft niet,’ zegt hij. Maar dan steekt hij abrupt een hand op. ‘Jouw camera staat niet in directe verbinding met de grote nieuwsmedia, toch?’

Even voel ik mezelf helemaal warm worden alsof ik iets verkeerd gedaan heb, maar dan glimlacht hij. ‘Ik maak maar een geintje,’ zegt hij.

‘O, gelukkig,’ zeg ik opgelucht. Maar een klein stemmetje in mijn achterhoofd zegt dat hij geen grapje maakte. Niet echt.

Ik neem een slokje van mijn mokkakoffie. Zou ik echt een gesprek kunnen voeren met een man die eruitziet alsof hij uit een reclame voor tandenbleekmiddel is gestapt? *Dat zullen we nu gaan zien.*

‘Dus je verstopt je?’

‘Ja.’ Een seconde stilte. ‘Nee.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Niet precies.’

Ik realiseer me dat het koud is buiten, maar ook dat iedereen in de stad me – *mij, Poppy Hart!* – hier kan zien staan praten met de ijshockeysuperster Dallas Burke.

‘Wil je... gaan zitten?’ Ik gebaar naar binnen in de koffiezaak. ‘Jij bent als ijshockeyer vast gewend aan de kou, maar voor gewone mensen...’

Hij kijkt me even aan en knikt dan. ‘Nou, dat klinkt eigenlijk best wel gezellig.’

Het voelt... vreemd vertrouwd. Ja, hij heeft de bouw van een standbeeld en ja, hij ziet er belachelijk goed uit, en ja, ik zou al hebben moeten wegsmelten tot er niets van me over was dan een plasje van onsamenvangende woorden – maar dat is niet gebeurd.

Ik ben alleen een beetje verbaasd, als ik eerlijk ben.

‘Dus je weet wel wat voor sport ik doe.’ Hij grijnst, maar voor het eerst zie ik ook een bepaalde droefheid in zijn ogen.

‘Ja, dat weet ik wel. Maar vraag me niet het zelf te doen. Ik val al om als ik eraan denk.’ Ik loop achter hem aan weer naar binnen en we gaan aan een tafeltje in de hoek zitten. Het is stil en een beetje donker buiten, zo’n koude winterdag waarop de zon zich vanachter dikke sluierbewolking maar zelden laat zien.

Als we zitten, kijk ik naar hem. Alweer.

Hij haalt de eiermuffins uit de zak en pakt ze uit. ‘Weet je iets over mij?’

Ik lach. ‘Nee, eigenlijk niet. Als Margot je naam niet gezegd had, zou ik niet geweten hebben wie je was.’

Hij knikt. ‘Goed. Kunnen we dan doen alsof ik gewoon zomaar iemand ben?’

‘Ha.’ Ik lach half in mezelf. ‘Gewoon zomaar iemand...’

Hij glimlacht en slikt een hap door. ‘Iemand die geen be-roepsijshockeyer is.’

‘Oké, ik snap het. Laten we even doen alsof.’

Als op commando verschijnt er een jongetje aan onze tafel. Hij heeft een notitieboekje en een pen vast. ‘Meneer Burke? Mag ik uw handtekening?’

Dallas glimlacht, maar het ziet er wat geforceerd uit. ‘Natuurlijk, knul, wat is je naam?’

‘Het is voor mijn vader,’ zegt de jongen. ‘Maar hij is te laf om hiernaartoe te komen.’ Hij knikt naar een tafel verderop, waar een man toekijkt hoe zijn zoon het vuile werk opknapt.

‘Aha, dus jij bent de dapperste,’ zegt Dallas. Hij krabbelt iets op het papier en geeft het terug aan de jongen. ‘Fijne dag verder.’

Hij richt zijn aandacht weer op mij.

‘Dus... gewoon zomaar iemand.’ Ik grijns naar hem en hij kijkt weg.

‘Ja, dat is waarschijnlijk niet iets wat ik zou moeten wensen. Ik weet hoe bevoorrecht het klinkt.’ Hij neemt weer een hap.

‘Ik denk dat het niet gek is dat je weleens voor even wilt ont-snappen aan een leven als dat van jou,’ zeg ik. ‘Of in ieder geval, van wat ik me voorstel bij een leven als dat van jou. Ik weet er natuurlijk weinig van.’

Hij kijkt naar me en in zijn ogen is hoop te lezen. ‘Dan heb je maar geluk.’

Ik neem een slokje van mijn koffie en laat het me smaken. Ik heb de laatste tijd nou niet bepaald het idee gehad dat ik zoveel geluk heb.

Maar hier? Nu, met hem aan deze tafel? Misschien begint het tij eindelijk te keren. ‘Ik bedoel, ik ben nooit een rijke, beroemde, rokkenjagende ijshockeyer geweest, maar ik kan me voorstellen dat het vermoeiend is.’ Ik neem nog een slok.

‘Ik dacht dat je zei dat je niet wist wie ik was?’ Er klinkt een defensieve ondertoon in zijn woorden door en hij trekt een wenk-brauw op.

Ik slik mijn koffie door en ben bang dat ik hem beledigd heb. ‘O, nee toch, was dat allemaal waar? Ik deed maar een gok, ik bedoelde er niets mee, ik ben niet...’

Hij lacht weer flauwtjes, maar ik weet niet precies wat erachter zit.

‘Nou, je had het bijna goed,’ zegt hij. ‘Maar ik ben geen rokenjager.’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en neem hem op, terwijl er door me heen gaat wat waarschijnlijk iedere vrouw denkt als ze dié woorden uit dié mond zou horen. ‘Het zal wel.’

Hij steekt zijn handen op alsof ik hem net verteld heb dat dit een overval is. ‘Echt niet.’

Ik weet niet of het gelogen is. Daarvoor ken ik hem niet goed genoeg. Maar om de een of andere reden voel ik me zo op mijn gemak bij hem dat ik een beetje brutaal durf te zijn. En kwetsbaar.

‘Kijk, ik weet dat ik niet het type meisje ben waarvoor de jongens drankjes halen. Ik ben het type dat liever aan de zijkant toekijkt hoe anderen dansen. Ik ben overduidelijk niet de vrouw op wie je indruk moet maken. Dus je kunt je mooie praatjes bewaren voor iemand die er misschien wel in gelooft.’

Dat voelde goed. Meestal zeg ik niet wat ik denk.

Misschien moet ik eens overwegen om mijn hele persoonlijkheid te veranderen.

Hij leunt achterover en neemt even de tijd. ‘Dat, “Pop”...’

Ik word vanbinnen warm als hij dat zegt. Het voelt nu al als een *inside joke*.

‘... is heerlijk verfrissend.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik ben niet zo van de feestjes. Althans, niet meer.’

Ik geloof hem.

Even zitten we zwijgend aan tafel en ik zie dat de mensen in de koffiezaak kijken. En niet naar mij. Ik voel me onzeker worden, maar Dallas lijkt het niet op te merken. Misschien heeft hij inmiddels wel geleerd om die aandacht te negeren.

‘Maar als je hier niet bent om je te verstoppen,’ zeg ik, ‘wat doe je dan wél in Loveland?’

Zijn telefoon trilt van een inkomend berichtje dat zijn aandacht trekt. Hij leest het, fronst, en kijkt dan naar me op. ‘Sorry, Poppy, ik moet even iets regelen.’

Ik knik berustend en leun achterover. ‘Geen probleem.’

Heel even lijkt ik teleurstelling in zijn ogen te zien. ‘Misschien kom ik je ergens in de stad nog wel weer tegen.’

Ik weet dat die kans klein is, maar toch knik ik. ‘Nogmaals bedankt voor de koffie. En dat je me te hulp schoot.’

Hij gaat staan. Hij draagt een Nike-sportbroek en een capuchontrui, zo’n dure die ik alleen koop als ze in de aanbieding zijn. Op de een of andere manier krijgt hij het toch voor elkaar er in deze outfit goed uit te zien. Hij draait zich om, maar blijft dan abrupt staan. ‘Hé.’

Ik kijk naar hem op.

‘Bedankt. Ik meen het. Ik wilde dat ik niet weg hoefde.’

En met die woorden vertrekt hij, en de nieuwsgierige ogen richten zich nu op mij.

Ik ben gewend aan een leven in de luwte. Daar verstop ik me, maar vooral is dat de plek waar ánderen me plaatsen – en hoewel het idee van een omkeer me even aanstond, realiseer ik me nu dat ik dat toch niet wil. Dat iedereen naar me kijkt. Waarschijnlijk allerlei aannames doet. Daar heb ik na Avi al genoeg mee te maken gehad, en het begon net eindelijk een beetje af te nemen.

In een klein plaatsje weet iedereen wel het een en ander van elkaar af. Dat zal er wel bij horen. Maar wanneer je hevige emoties probeert te verwerken, is het moeilijk om ook de mening van anderen erover te horen – en lezen.

Soms vraag ik me af of ik dat wat iedereen denkt heb geabsorbeerd en hun gevoelens tot mijn eigen gevoelens heb gemaakt.

Voor iemand als Dallas moet het nog tien keer zo erg zijn.

Ik werp een blik uit het raam en zie hem in een glimmende sportwagen stappen. Als iemand mij zou vragen wat voor auto het was, zou ik zeggen: ‘zwart’, omdat ik werkelijk geen idee heb. Ik heb nog nooit zo’n auto gezien. Waarschijnlijk kostte hij meer dan mijn huis.

Hij is aan het bellen als hij instapt en verdwijnt achter de geblindeerde ramen.

En onwillekeurig heb ik een beetje medelijden met de man die alles heeft. Want dat alles omvat ook veel dingen die ik nooit zou willen hebben.

Mijn telefoon die op tafel ligt trilt en ik zie dat ik een berichtje heb van mijn oudste zus Raya in onze *Zusjes Hart* groepschat.

RAYA

Poppy... Volgens mij heb jij iets uit te leggen.

Er verschijnt een foto op mijn beeldscherm. En het is niet een of andere dom plaatje of een filmpje van een Siberische husky die Eloise altijd zo grappig vindt. Het is een foto van mij en Dallas Burke, aan dit tafeltje, terwijl we naar elkaar kijken alsof we meer zijn dan alleen twee vreemdelingen die elkaar drieëndertig minuten geleden in de rij voor het eerst hebben ontmoet.

Dan trilt mijn telefoon weer, dit keer door een berichtje van Eloise.

ELOISE

Poppy Hart! Wat heeft dit te betekenen?

En wanneer gaan wij hem ontmoeten?

Als mijn telefoon meerdere keren achter elkaar blijft trillen, voel ik me gedwongen hem van tafel te pakken – ze sturen nu tegelijkertijd berichtjes.

RAYA

Hoe is dit gebeurd?

ELOISE

Waarom heb je niets tegen ons gezegd?

RAYA

Poppy, waar ben je?

Heb je iets met Dallas Burke?

POPPY

DOE EVEN RUSTIG! Ik zal alles later wel uitleggen.

RAYA

Dat is niet voldoende, zus.

We willen het NU horen!

POPPY

Ik moet naar mijn werk. Maar er is niets bijzonders te vertellen, dat beloof ik.

Ik kijk rond in de koffiezaak en vraag me af wie die foto naar Raya heeft gestuurd, wetend dat het iedereen geweest kan zijn. En dat betekent dat hij later vandaag ook wel op *The Mill* zal verschijnen.

Fantastisch.

Ik kreun. Net nu mijn naam eindelijk van die domme roddelwebsite verdwenen was.

Ik ga staan en loop naar buiten.

Als dit mijn kennismaking met roem is, dan hoop ik dat het gauw weer voorbij is.



Een restaurant dat op instorten staat. Een toevallige ontmoeting met een knappe hockeyspeler. Hét ultieme recept voor een fake-dating avontuur.

Het leven van Poppy Hart gaat beslist niet over rozen. Haar restaurant loopt niet goed, ze heeft torenhoge schulden en lijdt ook nog eens aan een gebroken hart. Wanneer ze op een dag de beroemde ijshockeyspeler Dallas tegen het lijf loopt, doet ze net alsof hij haar vriendje is. Tot haar verrassing speelt hij het spelletje mee. Zijn reputatie als 'bad boy' met een kort lontje kan immers wel een upgrade gebruiken en hoe kan hij beter zijn zachte kant laten zien dan door een relatie te beginnen met de liefvallige Poppy?

Een volwaardige nep-romance, compleet met contractonderhandelingen en nepdates, ontvouwt zich. Maar hoe langer hun neprelatie voortduurt, hoe ingewikkelder de zaken worden. Want als dit niet echt is...

COURTNEY WALSH is actrice, theaterregisseur en schrijfster. Van haar verschenen o.a. de romans *Kijk omhoog* en *Het geluksexperiment*. Ze woont met haar man en drie kinderen in Illinois in de Verenigde Staten, waar ze samen met haar echtgenoot een jeugdtheater runt.